

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5Sžo/19/2012
Identifikačné číslo spisu:	4011200705
Dátum vydania rozhodnutia:	28.02.2013
Meno a priezvisko:	JUDr. Jana Baricová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2013:4011200705.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Baricovej a členov senátu JUDr. Jarmily Urbancovej a JUDr. Milana Moravu, v právnej veci žalobcu PW-REAL, s. r. o., Štúrová č. 11, Nitra, zastúpeného advokátom JUDr. Martinom Endrödom, so sídlom Štúrová č. 13, Nitra, proti žalovanému Pamiatkovému úradu Slovenskej republiky, Cesta na Červený most 6, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti postupu a rozhodnutia žalovaného č. PÚ-11/1173-2/6184/64/NEM zo 17. augusta 2011, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Nitre č. k. 11S/143/2011-59 z 21. februára 2012 takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok Krajského súdu v Nitre č. k. 11S/143/2011-59 z 21. februára 2012 **p o t v r d z u j e .**

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

Odôvodnenie

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Nitre (ďalej aj „krajský súd“) zamietol podľa § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) žalobu žalobcu, ktorou sa domáhal preskúmania rozhodnutia žalovaného č. PÚ-11/1173-2/6184/64/NEM zo 17.08.2011, ktorý sa stotožnil so správnosťou rozhodnutia Krajského pamiatkového úradu v Nitre č. NR-11/626-2/4499/Gaz z 24.05.2011 vo veci štátneho pamiatkového dohľadu vykonaného dňa 14.10.2010 na nehnuteľnej národnej kultúrnej pamiatke - Zámojskovských kaštieľ (ďalej aj „Kaštieľ“), parc. č. X a X v kat. úz. B. vo vlastníctve žalobcu. Vlastníkovi pamiatky podľa LV č. XXX nariadil opatrenia špecifikované v rozhodnutí na nápravu.

Krajský súd s poukazom na čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „Ústava SR“) uviedol, že v právnom štáte sa orgánu verejnej moci neponecháva na úvahu, či uplatní kompetenciu, ktorú mu priznáva ústava alebo zákon. Preto je povinnosťou každého orgánu verejnej moci konať, uplatniť svoju kompetenciu vždy, v celom rozsahu a včas.

Ďalej krajský súd s poukazom na § 1 ods. 1, § 2 ods. 7, § 27, § 31 ods. 1 a 2 a § 44 ods. 4 zákona č. 49/2002 Z. z. o ochrane pamiatkového fondu v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 49/2002 Z. z.“ „pamiatkový zákon“) a § 44 a § 47 Občianskeho zákonníka dospel k záveru, že základom pre

vydanie prvostupňového správneho rozhodnutia podľa § 31 ods. 1 a 2 pamiatkového zákona boli výsledky zistení pamiatkového dohľadu vykonaného dňa 14.10.2010, pričom ku dňu štátneho dohľadu aj ku dňu vydania rozhodnutia bol ako vlastník nehnuteľnosti vedený žalobca.

V preskúmvanej veci krajský súd vychádzal zo zásady *iudex ne eat ultra petita partium* (sudca nech nejde nad návrhy strán), ktorá vyplýva z ustanovenia § 249 ods. 2 OSP, teda konkrétne tvrdenie žalobcu (osobitná náležitosť žaloby), že bol ukrátený na svojich právach nezákonným rozhodnutím správneho orgánu, pričom musí ísť o subjektívne práva vyplývajúce z právneho predpisu. Žalobca ale musí poukázať na konkrétne skutočnosti, z ktorých vyvodzuje porušenie práva. Konanie správneho súdnictva však nie je pokračujúcim konaním správneho orgánu, súd nevykonáva dokazovanie (nenahrádza činnosť správneho orgánu pri zisťovaní skutkového stavu), pre súd je rozhodujúci stav, ktorý tu bol v čase vydania rozhodnutia (§ 250i ods. 1 OSP) a posudzuje iba otázky napadnutého postupu alebo rozhodnutia žalovaného správneho orgánu. Krajský súd na podklade dôkazov obsiahnutých v spise nemal pochybnosti o správnosti uvedených skutkových zistení a ich právnom posúdení, ktoré okolnosti napokon žalobca v podanej žalobe ani nespochybnil. Zo žaloby napokon ani nevyplýva, čo bolo zo strany správnych orgánov porušené.

V posudzovanom prípade podľa názoru krajského súdu žalovaný preto správne dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné, a preto správne potvrdil rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu. Krajský súd bol aj toho názoru, že oba správne orgány sa logicky a vecne správne vyporiadali so všetkými okolnosťami podstatnými pre uloženie opatrení v konaní o náprave vo veci zabezpečenia nápravy na národnej kultúrnej pamiatke „Kaštieľ“.

Neobstojí námietka žalobcu, že opatrenia na nápravu neboli uložené vlastníkovi a taktiež neobstojí námietka, že v konaní žalovaného sa vyskytla predbežná otázka spočívajúca v posúdení, či žalobca je skutočne vlastníkom národnej kultúrnej pamiatky. Práva a povinnosti vlastníka kultúrnej pamiatky vyplývajú z ustanovenia § 28 pamiatkového zákona. Prípadnou povinnosťou oznámiť krajskému pamiatkovému úradu a obci najneskôr do 30 dní každú uskutočnenú zmenu vlastníctva kultúrnej pamiatky sa žalobca neriadil zrejme z dôvodu, že na takýto postup neboli od roku 2004, t. j. od uzavretia kúpnej zmluvy, splnené zákonné podmienky. Úlohou orgánu štátnej správy na ochranu pamiatkového fondu preto bolo postupovať v súlade s pamiatkovým zákonom a rozhodnúť o opatreniach na nápravu, ktoré boli zistené už v roku 2009, odkedy bol vlastník národnej kultúrnej pamiatky pri plnení so povinností vyplývajúcich z pamiatkového zákona nečinný. Súd považuje za potrebné uviesť, že v čase výkonu štátneho pamiatkového dohľadu na kaštieli žalobca bol v evidencii nehnuteľností (ďalej len „EN“) evidovaný ako vlastník s poznámkou, ktorá sa vzťahovala práve na konanie o proteste prokurátora vo vzťahu k povolenému zápisu o vklade vlastníckeho práva do EN v prospech žalobcu, avšak podaný protest OP sa týkal kúpnej zmluvy v časti nehnuteľností označených ako parc. č. X, X a X k. ú. B., v nadväznosti na porušenie zákona č. 543/2002 Z. z. o ochrane prírody a krajiny (vodné plochy). Kaštieľ, ktorý bol predmetom prevodu podľa kúpnej zmluvy z r. 2004, sa nachádza na parc. č. X, X kat. úz. B. a práve tento bol predmetom pamiatkového dohľadu.

Takto potom krajský súd dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie i postup správneho orgánu bol z pohľadu žalobných dôvodov v súlade so zákonom, a preto žalobu zamietol.

O trovách konania krajský súd rozhodol podľa § 250K OSP tak, že neúspešnému žalobcovi ich náhradu nepriznal.

Proti tomuto rozsudku krajského súdu podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca domáhajúc sa toho, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) rozsudok Krajského súdu v Nitre zmenil tak, že zruší rozhodnutie žalovaného v spojení s rozhodnutím prvostupňového správneho orgánu a vec mu vráti na ďalšie konanie.

Žalobca vo svojom odvolaní (č. l. 67 až 73 súdneho spisu) znova poukázal na neplatnosť právneho úkonu - kúpnej zmluvy, na základe ktorej bola uskutočnená kúpa Kaštiela a na podanie protestu prokurátora Okresnej prokurátorky v Topoľčanoch sp. zn. Pd 2051/2005 z 25.11.2005.

Ďalej s poukazom na ním citované príslušné ustanovenia Občianskeho zákonníka rozoberal platnosť a neplatnosť kúpnej zmluvy.

Žalobca poukázal aj na príslušné rozhodnutia Katastrálneho úradu v Nitre -ÚGKK SR a rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave pod sp. zn. 3S/216/2010.

Na záver uviedol, že v čase vydania ním napadnutých rozhodnutí pamiatkových orgánov nebol

vlastníkom predmetných nehnuteľností.
Pre prípad úspechu v konaní uplatnil náhradu jeho trov.

Žalovaný vo svojom písomnom vyjadrení na odvolanie navrhol napadnutý rozsudok krajského súdu z jeho vecne a právne správnych dôvodov potvrdiť nesúhlasiac s dôvodmi uvedenými v odvolaní žalobcu. Podľa žalovaného Pamiatkový úrad Slovenskej republiky a Krajský pamiatkový úrad Nitra postupovali v konaní striktne podľa príslušných ustanovení pamiatkového zákona, ktoré vo svojom vyjadrení citujú.

Podľa žalovaného žalobca v odvolaní poukazuje na neplatnosť právneho úkonu - kúpnej zmluvy, na základe ktorej bola uskutočnená kúpa Kaštieľa. Žalovaný citujúc príslušné ustanovenia OSP na str. 2 svojho vyjadrenia mal za to, že platnosti, resp. neplatnosti kúpnej zmluvy by sa mal žalobca domáhať na občianskoprávnom súde žalobou podľa ustanovenia § 80 písm. c/ OSP a súd by mal rozhodnúť o určení, či tu právny vzťah alebo právo je alebo nie je; na základe takéhoto rozsudku súdu sa žalobca môže domáhať výmazu z katastra nehnuteľností a s tým súvisiacich právnych úkonov. Dovtedy pre správne orgány na úseku ochrany pamiatkového fondu platí taký stav, aký je zapísaný v katastri nehnuteľností.

Taktiež uviedol, že žalobca v odvolaní ďalej neuvádza žiadne nové skutočnosti, ktoré by mali vplyv na nové právne posúdenie veci.

Na záver poukázal na to, že žaloba nemá požadované náležitosti, keďže žalobca v žalobe neuviedol, ktoré jeho práva boli podľa neho konaním žalovaného dotknuté. Táto skutočnosť nebola doplnená ani v odvolaní zo dňa 13.04.2012 voči rozsudku Krajského súdu v Nitre č. k. 11S/7143/2011-59 zo dňa 21.02.2012.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP) preskúmal v medziach podaného odvolania napadnutý rozsudok, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo (§ 212 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP), odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 OSP), keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a ods. 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá a § 211 ods. 2 OSP) a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nie je dôvodné.

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť postupu a rozhodnutí orgánov verejnej správy, ktorými sa zakladajú, menia, alebo zrušujú práva, alebo povinnosti fyzických alebo právnických osôb, ako aj rozhodnutí, ktorými práva a právom chránené záujmy týchto osôb môžu byť priamo dotknuté (§ 244 ods. 1, 2 OSP).

V správnom súdnictve prejednávajú sudy na základe žalôb prípady, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu (§ 247 ods. 1 OSP).

Podľa ustanovenia § 247 ods. 1 OSP treba považovať za osobitnú náležitosť žaloby aj konkrétne tvrdenie žalobcu, že bol ukrátený na svojich právach nezákonným rozhodnutím a postupom správneho orgánu, pričom musí ísť o subjektívne práva vyplývajúce z právneho predpisu. Nestačí iba všeobecné tvrdenie, že zákon bol porušený, žalobca musí poukázať na konkrétne skutočnosti, z ktorých vyvodzuje porušenie zákona.

Obligatórnou náležitosťou žaloby je teda povinnosť žalobcu tvrdiť, že správne rozhodnutie alebo jeho časť odporuje konkrétnemu všeobecne záväznému právnomu predpisu, a toto tvrdenie právne odôvodniť.

Podľa § 249 ods. 2 OSP žaloba musí okrem všeobecných náležitostí podania obsahovať označenie rozhodnutia a postupu správneho orgánu, ktoré napáda, vyjadrenie, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie a postup napáda, uvedenie dôvodov, v čom žalobca vidí nezákonnosť rozhodnutia a postupu správneho orgánu, a aký konečný návrh robí.

Súd nevyhľadáva za účastníka (žalobcu) konkrétne dôvody nezákonnosti rozhodnutia správneho orgánu, ktoré podľa § 249 ods. 2 OSP majú tvoriť obsah žaloby a určovať rozsah preskúmania zákonnosti rozhodnutia súdom, ktorým je podľa § 250h OSP viazaný.

Ako správne uviedol i krajský súd z ustanovenia § 249 ods. 2 OSP vyplýva zásada *iudex ne eat ultra petita partium* (sudca nech nejde nad návrhy strán), ktorú musí súd zásadne aplikovať vo všetkých veciach, v ktorých preskúma na základe podanej žaloby zákonnosť žalobou napadnutého rozhodnutia.

Podľa § 250i ods. 1 OSP, pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia je pre súd rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia. Súd môže vykonať dôkazy nevyhnutné na preskúmanie napadnutého rozhodnutia.

Podľa § 250i ods. 3 OSP pri preskúmaní zákonnosti a postupu správneho orgánu súd prihliadne len na tie vady konania pred správnym orgánom, ktoré mohli mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia.

Najvyšší súd v zhode s krajským súdom uvádza, že na základe dôkazov a skutočností obsiahnutých ako v súdnom tak aj administratívnom spise ani on nemal pochybnosti o správnosti skutkových zistení a ich právnom posúdení vykonaným správnymi orgánmi, ktoré okolnosti napokon žalobca v podanej žalobe a následnom odvolaní proti rozhodnutiu krajského súdu ani nespochybnil. Podľa najvyššieho súdu z odvolania žalobcu napokon ani nevyplýva, čo bolo zo strany správnych orgánov porušené a ktoré jeho práva boli podľa neho v uvedenom konaní žalovaným dotknuté, keďže v zásade namieta „len“ svoju pasívnu vecnú legitimitáciu.

Podľa čl. 1 ods. 1 Ústavy SR Slovenská republika je právnym štátom. Neoddeliteľným atribútom právneho štátu je právna istota a spravodlivosť.

Podľa čl. 2 ods. 2 Ústavy SR štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon.

Podľa § 1 ods. 1 zákona č. 49/2002 Z. z. tento zákon upravuje podmienky ochrany kultúrnych pamiatok, pamiatkových území v súlade s vedeckými poznatkami a na základe medzinárodných zmlúv v oblasti európskeho a svetového kultúrneho dedičstva, ktorými je Slovenská republika viazaná.

Podľa § 2 ods. 7 zákona č. 49/2002 Z. z. ochrana pamiatkového fondu je súhrn činností a opatrení zameraných na identifikáciu, výskum, evidenciu, zachovanie, obnovu. Reštaurovanie, regeneráciu, využívanie a prezentáciu kultúrnych pamiatok a pamiatkových území.

Podľa § 9 ods. 8 zákona č. 49/2002 Z. z. pamiatkový úrad a krajské pamiatkové úrady vykonávajú štátny dohľad nad dodržiavaním ustanovení tohto zákona a všeobecne záväzných právnych predpisov vydaných na jeho vykonanie, dohľad nad dodržiavaním vydaných právoplatných rozhodnutí a v rozsahu svojej pôsobnosti vydávajú rozhodnutia na odstránenie nedostatkov.

Podľa § 10 ods. 1 zákona č. 49/2002 Z. z. pamiatkový úrad vykonáva v druhom stupni štátnu správu na úseku ochrany pamiatkového fondu vo veciach, o ktorých v prvom stupni rozhodujú krajské pamiatkové úrady.

Podľa § 11 ods. 1 zákona č. 49/2002 Z. z. krajský pamiatkový úrad je v prvom stupni vecne príslušným správnym orgánom, ktorý rozhoduje o právach a povinnostiach právnických osôb a fyzických osôb na úseku ochrany pamiatkového fondu, archeologických nálezov archeologických nálezísk, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 11 ods. 2 písm. a/ zákona č. 49/2002 Z. z. krajský pamiatkový úrad vykonáva štátny dohľad nad stavom, využívaním a zabezpečením ochrany pamiatkového fondu a archeologických nálezísk.

Podľa § 11 ods. 2 písm. i/ zákona č. 49/2002 Z. z. krajský pamiatkový úrad dohliada na dodržiavanie tohto zákona a prijíma opatrenia na odstránenie nedostatkov pri ochrane pamiatkového fondu.

Podľa § 27 zákona č. 49/2002 Z. z. základná ochrana kultúrnej pamiatky je úhrn činností a opatrení vykonávaných na predchádzanie ohrozeniu, poškodeniu. Zničeniu alebo odcudzeniu kultúrnej pamiatky, na trvalé udržiavanie dobrého stavu vrátane prostredia kultúrnej pamiatky a na taký spôsob využívania a prezentácie, ktorý zodpovedá jej pamiatkovej hodnote a technickému stavu.

Podľa § 30 ods. 1 zákona č. 49/2002 Z. z. každý je povinný správať sa tak, aby svojím konaním neohrozil základnú ochranu kultúrnych pamiatok podľa § 27 a základnú ochranu pamiatkových území podľa § 29 a nespôsobil nepriaznivé zmeny stavu pamiatkového fondu a stavu archeologických nálezísk.

Podľa § 31 ods. 1 zákona č. 49/2002 Z. z. ak krajský pamiatkový úrad zistí, že vlastník nezabezpečuje základnú ochranu kultúrnej pamiatky podľa § 27 alebo nehnuteľnosti v pamiatkovom území podľa § 29, začne konanie o to, aby vlastník v určenej lehote a za určených podmienok zabezpečil na vlastné náklady nápravu, a to najmä uvedením vecí do stavu, ktorý neohrozuje zachovanie jej pamiatkových hodnôt.

Podľa § 31 ods. 2 zákona č. 49/2002 Z. z. ak sa na uskutočnenie nápravy vyžaduje prípravná dokumentácia, projektová dokumentácia alebo iné podklady. Krajský pamiatkový úrad v konaní podľa odseku 1 uloží vlastníčkovi ich predloženie v určenom rozsahu a lehote.

Podľa § 44 ods. 4 zákona č. 49/2002 Z. z. na konanie vo veciach ochrany pamiatkového fondu sa vzťahujú všeobecné predpisy o správnom konaní, ak tento zákon neustanovuje inak.

Predmetom konania v danej veci bolo preskúmanie rozhodnutia žalovaného č. PÚ-11/1173-2/6184/64/NEM zo 17.08.2011 a prvostupňového správneho orgánu Krajského pamiatkového úradu v Nitre č. NR-11/626-2/4499/Gaz z 24.05.2011 ako rozhodnutia, ktorým rozhodol o opatreniach v konaní o náprave vo veci zabezpečenia nápravy na národnej kultúrnej pamiatke Zámojkovských kaštieľ v Hajnej Novej Vsi vo vlastníctve žalobcu podľa LV č. 489 podľa zákona č. 49/2002 Z. z..

Z obsahu administratívneho spisu mal najvyšší súd za preukázané, že Krajský pamiatkový úrad Nitra rozhodnutím zo dňa 24.05.2011 č. NR-11/626-2/4499/Gaz podľa § 11 ods. 2 písm. i/ a § 31 ods. 1 a 2 zákona č. 49/2002 Z. z. o ochrane pamiatkového fondu, ako vecne a miestne príslušný správny orgán podľa § 9 ods. 5 a § 11 ods. 1 zákona č. 49/2002 Z. z. a podľa zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov na základe zistení štátneho pamiatkového dohľadu vykonaného dňa 14.10.2010 na nehnuteľnej národnej kultúrnej pamiatke - Zámojkovských kaštieľ, parc. č. X a X v kat. úz. B., č. ÚZPF 159/1, spoločnosti PW-REAL, s. r. o. - vlastníčkovi pamiatky podľa LV č. XXX nariadil opatrenie na nápravu. Dôvodil tým, že kaštieľ v Hajnej Novej Vsi je nehnuteľnou národnou kultúrnou pamiatkou, v ústrednom zozname pamiatkového fondu evidovaný pod č. 159/1, na ktorú sa vzťahujú ustanovenia pamiatkového zákona. Kaštieľ je dlhodobo nevyužívaný a bez požadovanej základnej údržby, dôsledkom čoho sa nachádza v havarijnom stave s následným zánikom jeho pamiatkových hodnôt.

Najvyšší súd v zhode s krajským súdom, po oboznámení sa s obsahom súdneho ako aj administratívneho spisu dospel k záveru, že správne orgány v danej veci postupovali v súlade s vyššie citovanými zákonnými ustanoveniami. Správne orgány oboch stupňov sa logicky a vecne správne vypořádali so všetkými okolnosťami podstatnými pre uloženie opatrení vo veci zabezpečenia nápravy žalobcom na národnej kultúrnej pamiatke Zámojkovských kaštieľ.

Podľa § 7 ods. 1 OSP v občianskom súdnom konaní súdy prejednávajú a rozhodujú spory a iné právne veci, ktoré vyplývajú z občianskoprávných, pracovných, rodinných, obchodných a hospodárskych vzťahov, pokiaľ ich podľa zákona neprejednávajú a nerozhodujú o nich iné orgány.

Podľa § 7 ods. 2 OSP v občianskom súdnom konaní súdy preskúmajú aj zákonnosť rozhodnutí

orgánov verejnej správy a zákonnosť rozhodnutí, opatrení alebo iných zásahov orgánov verejnej moci a rozhodujú o súlade všeobecne záväzných nariadení orgánov územnej samosprávy vo veciach územnej samosprávy so zákonom a pri plnení úloh štátnej správy aj s nariadením vlády a so všeobecne záväznými právnymi predpismi ministerstiev a ostatných ústredných orgánov štátnej správy, pokiaľ ich podľa zákona neprejednávajú a nerozhodujú o nich iné orgány.

Podľa ustanovenia § 80 písm. c/ OSP návrhom na začatie konania možno uplatniť, aby sa rozhodlo najmä o určení, či tu právny vzťah alebo právo je alebo nie je, ak je na tom naliehavý právny záujem.

Z citovaných zákonných ustanovení ako aj zhora citovaných ustanovení § 244 ods. 1, 2 a § 247 ods. 1 OSP je zrejmé, že súdy v správnom súdnictve nemôžu rozhodovať spory o neplatnosť právneho úkonu a ani si túto otázku nemôžu riešiť ako otázku predbežnú.

K podanému odvolaniu žalobcu s poukazom na právne posúdenie veci krajským súdom najvyšší súd preto považuje za potrebné zdôrazniť, že žalobca obmedzil svoje námietky na neplatnosť právneho úkonu (kúpnej zmluvy) týkajúcej sa kúpy Kaštieľa, ktorú súd v správnom súdnictve nie je oprávnený riešiť. Žalobca v správnom konaní ani v konaní pred súdom nepreukázal, že by nebol vecne pasívne legitimovanou osobou na uloženie opatrenia podľa pamiatkového zákona, keďže v čase výkonu štátneho ohľadu v čase vydania rozhodnutia bol v katastrálnom operáte vedený ako vlastník Kaštieľa, pričom podľa § 70 ods. 1 zákona č. 162/1995 Z. z. o katastri nehnuteľností a o zápise vlastníckych a iných práv k nehnuteľnostiam (katastrálny zákon) v znení neskorších predpisov (ďalej len „katastrálny zákon“) údaje katastra uvedené v § 7 sú hodnoverné, ak sa nepreukáže opak. Medzi tieto záväzné údaje patria aj údaje o právach k nehnuteľnostiam, údaje o vlastníkoch nehnuteľností (ďalej len „vlastník“) a o iných oprávnených z práv k nehnuteľnostiam (ďalej len „oprávnená osoba“), ak ide o fyzickú osobu, meno, priezvisko, rodné priezvisko, dátum narodenia, rodné číslo a miesto trvalého pobytu, ak ide o právnickú osobu, názov, sídlo a identifikačné číslo, ako aj údaje o skutočnostiach súvisiacich s právami k nehnuteľnostiam (§ 7 písm. c/ katastrálneho zákona). Nemožno pritom opomenúť, že žalobca, hoci s obmedzeniami, je na liste vlastníctva č. XXX v kat. úz. B. stále (t. j. aj ku dňu rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky) vedený ako vlastník parciel č. X a X Zámojskovských kaštieľ - národná kultúrna pamiatka, súpisné číslo XXX.

Dovtedy, kým nebude údaj o žalobcovi ako o vlastníkovi Kaštieľa z katastra nehnuteľnosti odstránený, či už na základe konania o vklade v súvislosti s protestom prokurátora, či na základe určovacej žaloby podľa § 80 písm. c/ OSP, platí pre správne orgány na úseku ochrany pamiatkového fondu i pre súd v správnom súdnictve taký stav, aký je zapísaný v katastri nehnuteľností. Takto potom najvyšší súd považuje celé odvolanie žalobcu vo vzťahu k preskúmaným správnym rozhodnutiam ako aj vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu za právne irelevantné.

Z vyššie uvedených dôvodov Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok podľa § 250ja ods. 3 veta druhá v spojení s § 219 ods. 1 OSP potvrdil, pričom sa v zásade stotožnil s právnym posúdením a dôvodmi krajského súdu (§ 219 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP) súc viazaný tiež dôvodmi odvolania (§ 212 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP). Vady konania pred správnymi orgánmi, ktoré mohli mať vplyv na zákonnosť žalobou napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 3 OSP v spojení s § 212 ods. 2 OSP a § 246c ods. 1 veta prvá OSP) najvyšší súd nezistil, rovnako ako nezistil vady konania, ktoré by mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 212 ods. 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP) v konaní pred krajským súdom.

O trovách konania rozhodol najvyšší súd podľa § 224 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP a § 250k ods. 1 OSP a účastníkom ich náhradu nepriznal, nakoľko žalobca v konaní nebol úspešný a žalovaný zo zákona nemá na ich náhradu nárok.

Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01.05.2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok n i e j e prípustný.